

ÚLTIMA PEDRADA

PROGRAMA A PROGRAMA, CRIT A CRIT

Més vagues a educació

Si en alguna cosa Catalunya ha tingut prestigi internacional, ha estat en el camp pedagògic. A partir de Montessori, l'escola catalana va anar desenvolupant-se fins aconseguir un important grau d'excel·lència. En tres anys de República, Catalunya va marcar un estil educatiu públic que era un clar progrés en el camp de l'ensenyament. La guerra, la unitat espanyola i nosaltres mateixos, hem anat minant aquest prestigi.

En pocs anys s'ha passat per set programes educatius diferents. Pocs alumnes han pogut iniciar i acabar la seva escolarització dins d'un mateix programa. Els mestres han ocupat més temps en poder fer seu el nou sistema que a posar-lo en pràctica.

Es manté a l'alça la diferència entre pública i privada.

La societat (els pares) necessiten més de l'escola perquè a casa no hi ha ningú i esperen que tota la responsabilitat sigui d'uns mestres que proporcionalment cobren tan poc com fa cent anys però que paral·lelament, han perdut el prestigi del que gaudien els antics professors.

Els mestres s'han agrupat en sindicats, però a canvi de convertir les seves reivindicacions i la forma de mostrar-les, en sindicats funcionarials... o salarials. Diguin el que diguin, l'escola ha deixat de ser l'objectiu principal. És el sou i l'horari el que mana. I vol manar a crits.

l'enmig d'aquesta confusió, arriba una llei espanyola retirant una de les poques coses que funcionava a l'escola catalana. La immersió.

Són ganes de fer mal. Escola, mestres i alumnes ja han pres prou mal.

ESCOLA
CATALANA

